

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: N. M. M. K.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. ledna 2022, č. j. OAM-76/LE-BA05-LE31-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl včas podanou žalobou rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 27. 1. 2022, č. j. OAM-76/LE-BA05-LE31-2021, kterým mu správní orgán neudělil mezinárodní ochranu a rozhodl tak, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu se neuděluje ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Úvodem žalobce sdělil, že dne 3. 7. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10 zákona o azylu, o níž bylo rozhodnuto žalovaným tak, že žádosti nebylo vyhověno.
3. Žalobce namítá, že žalovaný svým rozhodnutím porušil zákonná ustanovení, a to § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen jako „správní řád“) tím, že nezjistil stav věci takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Uvedl, že přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu. Ve vazbě na to žalobce tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje zákonem požadované náležitosti ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, nebyly zohledněny všechny skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce, nebylo přihlédnuto ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a nebyly provedeny potřebné důkazy ve smyslu § 50 odst. 3 a 4 a § 52 správního řádu. Žalobce spatřuje porušení § 12 písm. a), b), § 14, § a 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a pro udělení humanitárního azylu. Zároveň žalobce poukazuje na porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a porušení čl. 3 Úmluvy proti mučení.
4. Žalobce zejména nesouhlasí se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle § 12 a 14a zákona o azylu a má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalobce je přesvědčen, že z nedostatečně zjištěného skutkového stavu pak žalovaný dospěl k nesprávným závěrům o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Žalovaný se rovněž dopustil nesprávného právního hodnocení, když nevyhodnotil povahu a intenzitu hrozícího nebezpečí v zemi původu jako dostatečnou pro poskytnutí mezinárodní ochrany, přičemž se tímto odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování, reálného nebezpečí vzniku vážné újmy a zásady „*benefit of doubt*“.
5. Žalobce uvádí, že mu vyhrožovali někteří konkrétní členové Muslimského bratrstva a byl informován o tom, že se jej chystají při nejbližší příležitosti zabít, neboť je v minulosti žalobce kritizoval a několikrát zakročil proti rekrutaci dětí do Muslimského bratrstva. Žalobce tvrdí, že požádal o pomoc egyptskou policií, ale ta mu nepomohla, není schopna jej ochránit.
6. Žalobce jako novou skutečnost uvádí, že byl ve vlasti již několikrát dlouhodobě vězněn a mučen kvůli kritice policejních postupů. Tuto skutečnost ve své žádosti neuvedl, protože po zkušenostech s vězením v Egyptě neměl důvěru k pracovníkům žalovaného. K žalobě připojuje své vlastní vyjádření týkající se těchto skutečností.
7. Dále žalobce sdělil, že má obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu pro svůj protivládní politický názor a z toho, že mu bude způsobena vážná újma v podobě mučení či jiného nelidského zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu z téhož důvodu, ale také ze strany Muslimského bratrstva.
8. Dle názoru žalobce je žalovaný v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu povinen posoudit, zda žadatelem uplatňované důvody spadají pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pokud neprokáže, že výpověď žadatele je nevěrohodná. Pokud vyjde najevo, že žadatel je v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických

práv a svobod, pak jsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Pro naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu pak stačí dodržení důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“ o tom, že žadatel bude po navrácení v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů. Žalobce dále uvádí s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2007, č. j. 4 Azs 169/2006-47, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63 a ze dne 25. 7. 2007, č. j. 2 Azs 41/2007-103, že v azylovém řízení se uplatňuje zásada v pochybnostech ve prospěch žadatele a v případě, že žadatel věrohodně tvrdí, že je pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo, že mu po návratu hrozí pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, je třeba jeho tvrzení považovat za pravdivá, pokud žalovaný neprokáže opak.

9. Žalobce se ohrazuje proti hodnocení jeho výpovědi jako nevěrohodné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zaměňuje věrohodnost výpovědi a hodnocení pravděpodobnosti pronásledování. Pokud žalovaný na základě zpráv o zemi původu tvrdí, že není pravděpodobné, že by egyptská policie nekonala ve věci oznámení směřujících proti členům Muslimského bratrstva, pak provádí hodnocení pravděpodobnosti pronásledování, nikoliv hodnocení věrohodnosti výpovědi žalobce. Rozlišování mezi těmito hodnoceními má však zásadní dopad na rozložení důkazního břemene a užití zásady „benefit of doubt“. Závěr o nevěrohodnosti výpovědi žalobce není přezkoumatelný, neboť v napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny důvody, proč by měla být výpověď žalobce nevěrohodná. Pokud měl tedy žalovaný nějaké pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žalobce, bylo jeho povinností dát žalobci možnost tyto pochybnosti odstranit. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. 30 Az 37/2018 a ze dne 21. 7. 2020, sp. zn. 30 Az 16/2019, dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 a ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-41.
10. Další žalobní námitka směřuje proti neaktuálnosti podkladů, ze kterých žalovaný vycházel. Žalovaný totiž vycházel ze zprávy podávající informace o zemi původu staré 5-7 let a bylo tak porušeno § 23c zákona o azylu. Za vážnou procesní chybu považuje žalobce rovněž časový odstup mezi termínem seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a samotným rozhodnutím, který činí půl roku. Žalobce má za to, že seznámení s podklady má být provedeno v závěru řízení a v žalobcově případě mělo být seznámení s podklady po dlouhém časovém odstupu provedeno znovu.
11. Žalobce tvrdí, že v zemi původu dochází ke stále častějšímu pronásledování a represím vůči osobám, které kritizují vlády, přičemž extenzivně je využíván trest smrti. Žalobce cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, ze kterého plyne, že *„V řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybnosti se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.“*

12. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí krajský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. V přiloženém písemném vyjádření k žalobě (v arabském jazyce) žalobce uvedl, že se chce vyjádřit k věcem, o kterých během pohovoru nemluvil, protože měl obavy, že by se tato sdělení mohla dostat do rukou egyptské policie. Konstatoval, že v Egyptě žije jako mezi čelistmi žraloka, egyptská policie na jedné straně a muslimské bratrstvo na straně druhé mají zájem získat moc a peníze. Nesouhlasí s tím, jak se chová egyptská policie a armáda k obyvatelstvu. Egyptská policie ho více než jednou uvěznila bez možnosti vyšetřování. Když vstoupil na území České republiky, měl strach, protože o této zemi nic nevěděl a raději o tom, jak s ním egyptská policie zacházela, moc nemluvil. Byl zatčen vícekrát, doba nebyla kratší než 6 měsíců, jednou byl mučen bitím a několikrát odepřením spánku, jídla a pití. Do dnešního dne nemá v Egyptě záznam v trestním rejstříku, protože respektuje zákony a egyptská policie při zatýkání nezaloží spis, protože se bojí, že se tyto spisy dostanou do rukou zatčených a ti je pak odnesou na zahraniční ambasády. Uvedl, že když přemýšlel o útěku před egyptskou policií a Muslimským bratrstvem, kteří mu vyhrožovali smrtí, v tom okamžiku nepřemýšlel o tom, jestli si vezme s sebou nějaké důkazy. Dále konstatoval, že ho egyptský překladatel na policejní stanici také uvedl v omyl a řekl mu, že v České republice není třeba požádat o azyl, protože mu nepomohou a ani ho neochrání. Dále konstatoval, že se v Egyptě více než 6 let nekonala jediná demonstrace, což svědčí o potlačování svobod a umlčování egyptského lidu a potlačování legitimních práv. Egypt není zhrouceným státem, je to policejní stát prvního stupně v potlačování svobod lidí a zatýkání jednotlivců. Žalobce požádal egyptskou policií o ochranu před některými členy Muslimského bratrstva, kteří mu vyhrožovali smrtí, policie však pomoc odmítla. Muslimské bratrstvo zabíjí policisty a vojáky, ničí kostely, mešity a civilisty v Egyptě. Žalobci více než jednou vyhrožovali smrtí. Nejednou přemýšlel o tom, jak se dostat z Egypta, a to kvůli tomu, že ho egyptská policie tvrdě napadla a jednou ho uvěznila.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný popírá oprávněnost žalobních námitek, neboť má za to, že vydáním napadeného rozhodnutí neporušil žádná zákonná ustanovení či mezinárodní závazky ČR. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na napadené rozhodnutí. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, opatřil si aktuální informace o zemi původu a zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil.
15. Dle přesvědčení žalovaného, správní orgán dostatečně odůvodnil neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť v zemi původu žádnou činnost v této souvislosti nevyvíjel, uvedl, že je bez politického přesvědčení. Žalobce rovněž neuváděl a žalovaný nezjistil, že by byl žalobce v zemi původu pronásledován z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo, že by mu v této souvislosti hrozilo při návratu jakékoliv nebezpečí.
16. Žalovaný konstatuje, že žalobcem uváděné důvody jsou absolutně účelově vykonstruované, nekonzistentní a nevěrohodné, což dle názoru žalovaného je podrobně vysvětleno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že již v protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 26. 6. 2021 žalobce nesdělil žádné obavy z návratu do Egypta, žádné obavy z výhrůžek členů Muslimského bratrstva, přičemž jako

důvod vycestování ze země původu sdělil nemožnost pracovního uplatnění. Nadto z informací o zemi původu vyplývá, že tamní orgány činné v trestním řízení tvrdě proti jeho členům vystupují, proto by se žalobce s potížemi se členy bratrstva mohl účinně obrátit k bezpečnostním orgánům s žádostí o pomoc. Muslimské bratrstvo je také od roku 2013 na seznamu evropských teroristických organizací. Žalobce odkazuje na zprávu ČTK ze dne 15. 6. 2021, ze které vyplývá, že egyptský Nejvyšší soud potvrdil trest smrti pro 12 významných členů Muslimského bratrstva, z čehož je zřejmé, že v Egyptě potírání členů této organizace stále pokračuje a shromážděné informace o zemi původu tak nelze považovat za neaktuální. Dle názoru žalovaného si žalobce vymýšlel účelové myšlenkové konstrukce nebo výmluvy na tlumočníka, ačkoliv všechny protokoly podepsal jako správné a vůči tlumočnickovi arabského jazyka žádné námitky nevznášel. Žalovaný má za to, že nevěrohodnost výpovědi žalobce umocňuje vyjádření v žalobě, když jako novou skutečnost uvádí žalobce opakované, dlouhodobé věznění a mučení z důvodu kritiky policejních poměrů, což ve správním řízení neuváděl. Žalovaný doplňuje, že v současné době není v zemi původu v oblasti dodržování lidských práv a svobod vše na požadované úrovni, avšak každou žádost je třeba posuzovat individuálně.

17. Co se týče termínu vyhotovení rozhodnutí, není pravdou, že by k tomu došlo po šesti měsících od seznámení se s podklady, přičemž žalovaný v této souvislosti žádnou vadu nespatřuje. Žalovaný rovněž nesouhlasí s názorem žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Ústní jednání

18. Nařízeného jednání se žalobce nezúčastnil, ač byl k jednání řádně předvolán.
19. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále jeho písemné vyjádření k žalobě. Znovu zrekapituloval, že tvrzení žalobce byla účelová a současně protichůdná a že žalobce zemi opustil až několik let poté, co mu bylo vyhrožováno.
20. Soud k důkazu konstatoval písemné vyjádření žalobce, které bylo v arabském jazyce přiloženo k podané žalobě, k soudnímu jednání byl pořízen jeho překlad do českého jazyka. K tomuto důkazu pracovník žalovaného konstatoval, že informace uváděné v tomto vyjádření žalobce při svých pohovorech nesdělil. Pouhé vyostření azylového příběhu nevypovídá o tom, že by byl žalobce terčem represí. Přitom do protokolu žalobce pouze uváděl, že zemi původu opustil toliko z důvodů výhrůžek ze strany z Muslimského bratrstva.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami rozhodl následovně.
22. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 19. 7. 2021 byl s žalobcem proveden pohovor za účelem zjištění stavu věci. Do protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že opustil svou vlast dne 29. 12. 2020 nebo 30. 12. 2020 a jako důvod vycestování z vlasti uvedl, že mu bylo v Egyptě vyhrožováno ze strany organizace „Bratrství muslimů“. Žalobce sdělil, že ve své vlasti žil. Uvedl, že ve své vlasti

nebyl nikdy trestně stíhán, neměl problémy se státními a bezpečnostními orgány ani žádné jiné problémy. Uvedl, že odcestoval z Egypta bez problémů a do ČR přicestoval asi 25. 6. 2021. Žalobce dále sdělil, že nastoupil do kamionu a věděl, že vystoupí v nějaké zemi Evropské unie, a když jej chytila policie a ptali se, kam má namířeno, odvětil, že je mu to jedno, hlavně aby získal mezinárodní ochranu. Žalobce tvrdil, že doklady nemá, neboť když překračoval řeku na hranici Srbska a Maďarska, spadla mu taška do vody. K důvodům, pro které žádá o mezinárodní ochranu, uvedl, že má strach o svůj život při návratu do Egypta a usuzuje, že když takhle členové této skupiny něco řeknou, tak to udělají. Žalobce uvedl, že potíže se tímto hnutím má od roku 2014, když přišel prezident M. k moci, ale zprvu se jednalo jen o slovní potyčky. Žalobce uvedl tři konkrétní jména mužů, o kterých tvrdil, že mu před odjezdem vyhrožovali. Žalobce uvedl, že důvod, proč mu chce hnutí ublížit je ten, že žalobce hnutí v minulosti kritizoval, sdělil, že si hraje na tzv. muslimskou solidaritu, ale lžou, aby získali lidi na svou stranu, žalobce je považuje za teroristy a dle názoru žalobce i celý svět. Jiné důvody, proč opustil vlast, nemá. V písemnosti označené jako Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že *„Prezident M., když se dostal k moci, ve svém projevu, když poprvé začal mluvit, tak já jsem řekl, že tento člověk nevydrží u moci ani jeden rok. Samozřejmě M. zemřel ve vězení, ale poté se stalo to, že mě chtěli, abych s nimi spolupracoval a byl proti hnutí Bratrství muslimů, abych to dával i na Facebook. Někdy v srpnu 2020 jeden z Bratrství muslimů mi ne úplně vyhrožoval, že to není správné, za nějakou dobu jsem dostal zprávu, že pokud se nedám na správnou cestu, tak mě zabijí.“* Žalovaný konfrontoval žalobce s tímto jeho tvrzením a v doplňujícím protokolu ze dne 12. 8. 2021 se žalovaný žalobce doptával, kdo po žalobci chtěl, aby byl proti Bratrství muslimů. Žalobce uvedl, cit., že *„Jako občan má právo svůj názor vyjádřit svobodně, nikdo mě nenutí, abych něco takového řekl. Když jsem řekl, že vláda nezůstane ani rok a že jeho vládnutí končí.“* Dále žalobce popsal potyčku se členy hnutí Bratrství muslimů a uvedl, že v kavárnách členové hnutí přemlouvali nezletilé děti, aby se k hnutí přidaly a žalobce za nezletilými přišel a začal jim to vymlouvat. Tyto incidenty se odehrávaly pravidelně od roku 2018. K otázce žalovaného, zda se žalobce pokusil obrátit na pomoc u policie, žalobce sdělil, že egyptská policie o tom ví, ale zasahuje až po spáchání zločinu, dříve nic nezmůžou. Žalobce byl u policie, když mu členové hnutí vyhrožovali a u policie mu řekli, ať zanechá své telefonní číslo, poté šel žalobce za právníkem, který mu sdělil, že policie má jistého člověka vyslechnout. K rozsahu moci, kterou hnutí má, žalobce odpověděl, že nemají prakticky žádný vliv, ale nějaký ano – páchají zločiny. Žalobce zmínil vyhrožování ze strany třech konkrétně zmíněných mužů, přičemž žalobce sdělil, že mu bylo z jejich strany vyhrožováno, že jestli nepřestane kritizovat hnutí Bratrství muslimů, nenechají ho být. Občas mu vyhrožovali, neboť žalobce se snažil upozorňovat lidi, aby přestali poslouchat názory tohoto hnutí. Poté co mu vyhrožovali násilím, obrátil se žalobce na policii. Žalobce uvedl, že policie s tím nic nedělala, zároveň však uvedl, že mu právník řekl, že viníka policie plánuje vyslechnout. Žalobce uvedl, že kdyby zůstal v Egyptě, tak by přišli o život i členové jeho rodiny. Žalobce sdělil, že od kamaráda se dozvěděl, že ho členové organizace chtějí zabít, obrátil se na polici, ale nic s tím neudělala. Kdyby se přestěhoval v rámci Egypta, tlačili by na rodiče žalobce, mohli by jej najít všude.

23. Krajský soud obecně konstatuje, že ve smyslu § 28 zákona o azylu se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany a pokud jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí se žadateli azyl přednostně. Krajský soud zkoumal zákonnost rozhodnutí v rámci žalobních námitek uplatněných žalobcem

v podané žalobě a rovněž v písemném vyjádření k žalobě přiloženém a posuzoval, zda jsou v případě žalobce splněny důvody pro přiznání mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany.

24. Nejprve žalobce namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Při posouzení, zda je námitka žalobce důvodná, krajský soud vycházel z následujících ustanovení zákona o azylu.
25. Dle § 12 zákona o azylu v platném znění se „cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
26. Dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, „Pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
27. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že cizinci, který je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. b) zákona o azylu), bude udělen azyl. Azyl bude udělen i cizinci, pokud má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 písm. b) zákona o azylu). Zároveň však pro splnění podmínky pro udělení azylu platí, že v případě pronásledování ze strany soukromých osob musí být prokázána neschopnost či neochota státu zajistit před pronásledováním nebo vážnou újmu cizinci ochranu. Pokud je rovněž možné odcestovat do jiné části státu, kde cizinec nemá odůvodněný strach z pronásledování nebo má přístup k účinné ochraně, má tato možnost přednost před udělením azylu mezinárodní cestou. Krajský soud konstatuje, že azylový příběh žalobce je z velké části zmatečný a nekonzistentní. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl, že ono pronásledování spočívá ve výhrůžkách ze strany tří osob (konkrétně jmenovaných mužů), které jsou členy hnutí „Bratrstvo muslimů“. Žalobce uváděl, že s touto nestátní soukromou organizací má problémy již od roku 2014, které eskalovaly výhrůžkami smrti

adresovanými žalobci, neboť zmíněné hnutí žalobce kritizoval. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 7. 2021 žalobce tedy uváděl, že opustil vlast, protože mu bylo vyhrožováno ze strany „Bratrů muslimů“. K otázce správního orgánu, zda byl ve své vlasti trestně stíhán, uvedl, že nebyl, dále sdělil, že neměl problémy se státními a bezpečnostními orgány v zemi původu a neměl jiné problémy ve vlasti a když se obrátil na policii, aby výhrůžky řešila, dle vyjádření žalobce nezakročila, protože dle názoru žalobce tamní policie zakročuje, až když se stane trestný čin, přičemž na policejním oddělení mu tedy pouze sdělili, aby tam zanechal své telefonní číslo. Žalobce však v žalobě uvádí značně pozměněnou verzi azylového příběhu. Poprvé v žalobě žalobce uvedl, že se obává pronásledování za svůj protivládní politický názor (str. 3 žaloby), přičemž žalobce k tomu dodává, že v Egyptě se lidskoprávní situace zhoršuje a vůči osobám, které kritizují vládu a její kroky, směřují represe (str. 6 žaloby). Žalobce tedy uvádí, že jako novou skutečnost sděluje soudu, že byl již několikrát dlouhodobě uvězněn a mučen kvůli kritice policejních postupů, přičemž v průběhu správního řízení měl obavy tyto skutečnosti žalovanému sdělit, proto je zatajil. Tuto okolnost znovu zmiňuje ve svém písemném vyjádření k žalobě. Žalobce vypovídal, že když se dostal prezident M. k moci, žalobce řekl, že tento člověk nevydrží u moci ani jeden rok. Krajský soud tedy konstatuje, že je možné, že žalobce tento výrok v dřívější době učinil, neboť je známo a vyplývá to také ze zprávy ČTK založené ve spise, že prezident M. vzešel z řad hnutí Muslimské bratrstvo, proti němuž se žalobce tak údajně ohrazoval. Žalobce uvedl, že poté, co prezident M. zemřel ve vězení, chtěli (konkrétní osobu žalobce neuvádí), aby s nimi spolupracoval a byl proti hnutí Bratrství muslimů. Ze zprávy ČTK rovněž plyne, že egyptská policie zadržela vůdce hnutí a mnoho členů prchá před hrozcím trestem smrti z Egypta do zahraničí. Ze zprávy založené ve spise plyne, že příslušnost k zakázané skupině Muslimské bratrstvo byla trestána, žalobce však členem nebyl, naopak byl jejich odpůrcem. Krajský soud tedy vzhledem k výše uvedenému konstatuje, že je nepravděpodobné, že by žalobci ze strany současné vlády hrozilo pronásledování. Naopak, hnutí Muslimské bratrstvo se stalo ilegálním a jeho členové jsou trestáni. Krajský soud konstatuje vzhledem k výše uvedenému, že žalobce není v současné době pronásledován za svůj politický názor a rovněž jeho obavy z pronásledování pro zastávání politického názoru, nejsou důvodné. Žalobce nadto uvedl, že je bez politického přesvědčení a nic nenaznačuje tomu, že by současná vláda měla zájem osobu žalobce perzekvovat.

28. Žalobce rovněž uváděl, že je pronásledován ze strany Muslimského bratrstva ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že za původce pronásledování lze považovat soukromou nestátní organizaci ve smyslu zákona o azylu, cituje krajský soud část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze kterého plyne, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V případě žalobce nelze tvrdit, že by mu byla ochrana ze strany státních orgánů upřena. Žalobce se na policii obrátil a uvedl, že policie nic neřešila a zakročí, až když je spáchán trestný čin. Ze zpráv o zemi původu zcela jasně vyplývá, že policie zakročuje proti hnutí Muslimského bratrstva, které je označeno za ilegální organizaci a jejíž členy bezpečnostní složky Egypta zatýkají. Nelze konstatovat vzhledem ke zjištěné situaci v zemi, že by

policie a státní orgány v zemi původu byly při poskytování ochrany před zmíněnou organizací nečinnými, či dokonce trpěly trestní jednání soukromých osob, či je dokonce podporovaly. Krajský soud nevylučuje, že se žalobce v jisté době na policii obrátil, ovšem sám naznal, že pokud se nestal trestný čin, nepodnikla žádné kroky. Taková skutečnost neznamena, že by se žalobce v případě trestného činu nemohl obrátit na polici. Žalobce nadto sám sdělil, že jeho právník mu oznámil, že policie má v plánu vyslýchat člena hnutí, který žalobci vyhrožoval. Žalovaný tak správně vyhodnotil nesplnění zákonných podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Z vyjádření žalobce vyplývá, že do potyček se žalobce s hnutím dostával za situací, kdy kritizoval jejich počínání. Krajský soud má za to, že žalobce může využít možnost odstěhovat se na jiné místo v rámci Egypta vzhledem k tomu, že intenzita potíží, vzhledem k současnému postavení a vlivu hnutí, nedosahuje takové míry, že by bylo nutné využít institut zahraniční mezinárodní ochrany. Krajský soud také nemůže přisvědčit závěru, že by mu v zemi původu mělo být odepřeno využít legální prostředky, neboť politický systém dává možnost svým občanům využít ochrany u státních orgánů, dokonce aktivně proti členům předmětného hnutí zakročuje (viz také ve správním spise založené zprávy Výroční zpráva Amnesty International 2017 a zpráva Egypt Informace OAMP, 6. února 2020, ze které plyne, že poté co M. ztratil funkci, zahájily úřady záťah proti stoupencům M.ho a politickým odpůrcům a kritikům nové vlády, nadto o několik měsíců později označilo Bratrství muslimů za teroristickou skupinu). Výše uvedené žalovaný reflektoval v napadeném rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž také vycházel ze zpráv, jež jsou součástí spisu a podávají dostatečný obraz o situaci. Krajský soud rovněž konstatuje, že zprávy podávající bezpečnostní situaci země původu jsou aktuální a v souvislosti dávají podrobný obraz o tamní politické a bezpečnostní situaci. Krajský soud připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, azyl není institut, který by poskytoval ochranu před veškerým bezprávím v jiných zemích, důvody pro udělení azylu jsou přesně a poměrně úzce vymezeny. Lze teda na závěr dodat, že lidskoprávní a bezpečnostní situace v Egyptě není na mimořádné úrovni (jak rovněž ze zpráv založených ve spise vyplývá), nicméně to neznamena, že každému, kdo z takové země pochází, musí být azyl udělen. Krajský soud dodává k nově uváděným skutečnostem, že věrohodnost výpovědi žalobce je nedostatečná. Pokud byl někdy žalobce vězněn za politické názory, jak on sám tvrdí, s největší pravděpodobností před tím, než byl prezident M. zbaven funkce vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že jednou o zmíněném prezidentu prohlásil, že nevydrží ani rok a zároveň žalobce kritizuje Muslimské bratrstvo, jehož členové jsou v současnosti pronásledováni. Na okraj krajský soud dodává, že věrohodnost výpovědi žalobce snižuje také skutečnost, že po vstupu na území ČR poté, co jej policie zadržela, neuváděl žádné azylově relevantní důvody k vycestování, avšak pouze uvedl, že v Egyptě má ztížené pracovní uplatnění. Naproti tomu žalobce v konečném důsledku tvrdí, že mu hrozí pronásledování a vážná újma nejen ze strany soukromé organizace Muslimské bratrstvo, jak tvrdil po celou dobu ve správním řízení, ale nově i podle žaloby a písemného vyjádření rovněž ze strany vlády. Krajský soud tedy závěrem konstatuje, že výpověď žalobce je nevěrohodná vzhledem k její rozporuplnosti a nekonzistence, ale také vzhledem k současné politické situaci, ze které nevyplývá, že by mohl být žalobce ve vlasti pronásledován, či se nemohl obrátit na tamní policejní orgány. Zároveň jde o potyčky, které lze řešit buď u policie v případě spáchání trestného činu či přemístěním v rámci území Egypta. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 185/2004 ze

dne 13.9.2004 je uvedeno: „*Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.*“

29. K námitce, že žalovaný zaměňuje posouzení věrohodnosti výpovědi a hodnocení pravděpodobnosti pronásledování, krajský soud uvádí, že není důvodná. Žalovaný posuzováním na základě zpráv o zemi původu, tedy posouzením, zda policie je či není schopna pomoci žadatelům v obdobném postavení jako žalobce, dává do kontextu celkový obraz tamní situace. Tyto skutečnosti mohou zapříčinit, že věrohodnost výpovědi žalobce se sníží. Žalobce uvedl další dostatečné důvody, proč je věrohodnost žalobce nedostatečná. Uvedl, že žalovaný v průběhu správních řízení měnil důvody vycestování a že není pravděpodobné, že by egyptská policie nekonala ve věci oznámení směřujících proti členům muslimského bratrstva. Celkové odůvodnění nepostrádá smysl a logické závěry o tom, že věrohodnost výpovědi žalobce není dostatečná a tento závěr žalovaného je přezkoumatelný, neboť v napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny důvody, proč by měla být výpověď žalobce nevěrohodná. O nepřezkoumatelné rozhodnutí by šlo pouze v případech, kdy by nebylo z odůvodnění žalovaného vůbec zřejmé, z jakých důvodů k učiněnému závěru došel, nebo pokud by bylo odůvodnění žalovaného rozporné. Tyto závažné vady však v nynějším případě krajský soud neshledal.
30. Krajský soud přisvědčil rovněž názoru žalovaného, že žalobce nesplňuje azyl podle § 13 a 14, přičemž k těmto ustanovením žalobce neuváděl žádné konkrétní důvody. Krajský soud neshledal, že by byl žalobce rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, tudíž azyl dle § 13 zákona o azylu žalobci udělen být nemůže. Dále dle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Krajský soud neshledal, že by situace žalobce představovala případ, kdy by bylo nehumánní azyl neposkytnout, přičemž vycházel z judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004, ze kterých plyne, že „*Smysl institutu humanitárního azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, § 14 spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“). Příklad žalobce neprovází okolnosti, které by naznačovaly, že by bylo nutné azyl dle § 14 zákona o azylu poskytnout, přičemž žalobce ani žádné konkrétní skutečnosti v této souvislosti neuvádí.
31. Dále se krajský soud zabýval tím, zda žalobci nenáleží dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělit cizinci, „*který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné*

újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

32. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za „*vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
33. Krajský soud se dále ve světle výše zjištěného zabýval tím, zda není splněn důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Z důvodů taxativně uvedených se udělí žadateli o azyl doplňková ochrana, pokud by vycestování bylo neúnosné či jinak nežádoucí. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona o azylu. Žalobcem popisované problémy v zemi původu nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy, neboť žalobce nejen že v případě obtíží se soukromými osobami a jejich trestním jednáním má možnost využít legální prostředky ochrany v zemi původu, ale intenzita těchto obtíží žalobce může řešit jejím přestěhováním v rámci Egypta, neboť se nejednalo o žádné násilné fyzické útoky, ale o slovní potyčky. Pokud by došlo ke spáchání trestného činu, krajský soud má za to, že z podkladů založených ve správním spise, zejména ze zpráv o politické a bezpečnostní situaci v zemi, dostatečně jasně vyplývá, že tamní státní orgány proti Bratrství muslimů razantně zakročí. Dále, pokud by opravdu Bratrstvo muslimů hledalo žalobce v celém Egyptě v případě, že by se žalobce přestěhoval na jiné území ve vlasti, má žalobce možnost požádat tamní státní orgány o pomoc. Z důvodu současné politické situace v zemi původu není reálné, že by pronásledování ze strany Bratrství muslimů bylo v takové míře, která by vyžadovala poskytnutí mezinárodní ochrany a zároveň nelze přisvědčit tvrzení, že by policie trestné činy tohoto hnutí neřešila. Krajský soud tak nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný správně zhodnotil možnost využití prostředků ochrany u státních orgánů a možnost vnitřního přesídlení, a to vše učinil na základě logické a dostatečně důkazy podložené úvahy. Ačkoliv je smyslem doplňkové ochrany poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Žalobce rovněž tvrdil, že mu hrozí vážná újma i ze strany vlády. Krajský soud dodává, že pokud žalobce uvádí, že byl vězněn v zemi původu ze strany vlády, neuvedl, v jaké době. Uvedl pouze, že prohlásil o prezidentu M., že nevydrží u moci ani rok. Krajský soud má za to, že se jedná o velmi krátkou a ojedinělou politickou aktivitu, kterou žalobce brojil proti prezidentu, který není již léta ve funkci a obava z pronásledování a vážné újmy ze strany vlády již nemůže být aktuální. Krajský soud dodává, že doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

35. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. září 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně